

Френк О'Хара

Юрій Завадський

поки дійшов до цих дверей, обточених снігопадом,
обліплених снігом, занечищених глибокими відбитками черевиків
(хто й коли вдирався до цього помешкання, лупив ногами у двері,
поки не відчинилися, не обсипався з них увесь сніг,
увесь снігопад не висипав всього себе додолу?),
аж поки я дійшов до цих дверей, сам обліплений снігом,
невпізнаваний зовні та занедбаний всередині,
а вже настала зима, і як я ввійду? в снігу, що прямує до рідкого стану,
в собі, що прямую до загибелі, в комусь, наче стою непорушно,
в повітрі, що крихке від морозу, в моїх дітях, снах, в книжках,
в зруйнованому місті, в доісторичному холоді заліза,
в короткій пам'яті води, в невблаганній історії моїх поразок?
скажу хоча би: дивися – тримаю в руці згорток із шарлоткою,
і ледь чутно проказую рядок, поки прокручується ключ у замку:
я завжди настільний дурний, щоби знаходити радість у вітрі —

...I'm foolish enough...

Frank O'Hara